

Jevgenij Vinokurov: NYÁRFÁK ÁLLNAK...

*Nyárfák állnak az úti haraszttal
tisztán, könnyed-nyugtalanul.
Emberek ültették be tavasszal,
hűségükről örök tanúkul.*

*Nem tudom én, kik, hol van a házuk,
kis falujuk merre lapul,
azt akarom csak, teljen az éltük
tisztán, könnyed-nyugtalanul.*

Mojszej Teif: ANNA FRANK

*Oh őszülő-havas hegyek,
hová sasszárnyak sem hatolnak,
látok egy holland gyermeket,
kezében hárfával dalolgat.*

*Ember, se bármi vad, se tank
e csúcsra immár fel nem érhet.
E hon úrnője Anna Frank
s itt testtelen dalol a lélek.*

*Kezében gyertya. Az orom
fölött akárha szárnya volna,
táncol a lélek a havon
s a hó ezüst porral beszórja.*

*Előtte roppant szakadék
— Ki vagy? Ember? Madár? Öröklét?
Jaj, angyal! Félek! Menj edébb!
Félek, hogy darabokra törsz még!*

*De ő csak áll és facipős
lépte visszhangot ver a tájon,
egy dallamot... oly ismerős,
mint ódon utcák illata... álom...*

*„aj Chánuka, Chánuka,
örömteli ünnep...”*

*És lön: remegtek városok,
s véres könnyeket sirt a hajnal
S elöntötte Amszterdamot
a tenger tébolyult morajjal...*

*De ő megállt a hegy fölött,
gyertyaláng pihegett kezében.
Nem halt meg. S bennünket örök
álmatlanság ringat az éjben.*

Veronica Porumbacu Szegeden

Veronica Porumbacu román költőnő, József Attila műveinek s az élő magyar lírikusok verseinek ismert fordítója, lelkes propagálója — Victor Feleának, a Kolozsvárott megjelenő Steaua („Csillag”) című folyóirat helyettes főszerkesztőjének társaságában — a közelmúltban Szegedre látogatott, s a Dél-magyarországi Írócsoport klubjában hosszas eszmecsere-t folytatott a szegedi írók képviselőivel a román-magyar irodalmi és kulturális kapcsolatok eredményeiről, e kapcsolatok elmélyítésének lehetőségeiről s a műfordítás elvi és gyakorlati problémáiról.

A Tiszatáj munkatársai mindenekelőtt arra a kérdésre kérték a kiváló költőnő és műfordító választát: hogyan értékeli a közeli hetekben Budapesten lezajlott, nemzetközi műfordítói tanácskozást?

— A műfordítás legégetőbb kérdéseivel kapcsolatos eszmecsere-n vehettem részt Budapesten — válaszolta Veronica Porumbacu. — A vita két főtéma köré csoportosult, tisztáznunk kellett mindenekelőtt: igazi alkotói tevékenység-e a műfordítás? Az egymással szomszédos, testvéri szocialista országok képviselői ebben a tekintetben emelkedettségéről, öntudatról tettek tanúságot, hangoztatva, hogy a jó műfordítás feltétlenül a *műalkotás* rangjára méltó, hiszen — azon túl, hogy a fordítónak ügyelnie kell a szövegűsége — tulajdonképpen az eredeti költemény *újjáteremtése* folyik egy-egy kiemelkedően színvonalas műfordítói tevékenység alkalmával. Az eredeti költeményt tartalmilag és zeneileg egyaránt vissza kell adnia a fordítónak. Hogyan, milyen művi eszközzel lehet e kettős követelménynek megfelelni? Ezzel a kérdéssel már tulajdonképpen átnyúltunk a konferencia másik főproblémájának területére: a műfordítás *elméleti* kérdéseinek problémakörére. Többen leszögeztük ezzel összefüggésben, hogy a pusztán formai vonatkozások érvényesítése nem elegendő: a rím- és ritmusazonosság önmagában még kevés, bizonyos, hogy csupán az erre való törekvéssel nem fejezhetjük ki megfelelő szinten a vers mondandóját. „Klerikális” hasonlattal élve: a jó műfordítás legyen olyan, amilyen a vallásos ember hite szerint az imádság: tudvalevően a vallásos emberek szerint az imádságban — a pusztán szavakon túl — jelen van a „szentség” is... Ezzel csak azt szeretném